

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 02/04/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 84

Người học Phật có thể lý đắc tâm an nếu thể hội được rằng phước báu sẽ an bài tất cả. Việc học Phật tu hành không chỉ nói trên miệng mà phải tẩy trừ tâm thô xấu, thay đổi khởi tâm động niệm và hành vi, luôn cảnh giác cao độ thì tâm viển ly luân hồi, cầu sanh Tịnh Độ mới được đề khởi. Người học Phật từ tâm chân thật sẽ lưu xuất ra ba loại lợi ích: Trụ Chân Thật Huệ, Khai Hóa Hiện Thị Chân Thật Chi Tế và Huệ Dĩ Chúng Sanh Chân Thật Chi Lợi.

Hòa Thượng nói: ***“Trong mạng có thì trước sau gì cũng có, trong mạng không thì chớ có cưỡng cầu. Chân thật thể hội được hai câu nói này thì chúng ta tự nhiên tâm an lý đắc.”*** Lúc ấy chúng ta thậm chí thanh tịnh tự tại vì không mong cầu, vì mọi sự mọi việc đã được phước báu an bài.

Chúng tôi tin điều này cho nên từ rất lâu chúng tôi đi đâu cũng mang một ít quà để biếu tặng không phân biệt giàu hay nghèo. Người cực giàu có thể mua mọi thứ nhưng một trái mít chín cây thơm ngon mới cắt xuống thì họ không có nên chúng tôi tặng họ thứ đó. Chỉ cần có tâm thì có rất nhiều thứ để biếu tặng. Người xưa có câu: *“Của cho không bằng cách cho”*.

Nếu chúng ta chân thật hiểu được câu nói của người xưa: ***“Trong mạng có thì trước sau gì cũng có, trong mạng không thì chớ có cưỡng cầu”*** thì chúng ta sẽ y theo lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền mà khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật. Chúng ta cứ sáng khoái, vui vẻ mà thực hành như những tấm gương đức hạnh của dân tộc chúng ta. Vậy thì tâm an lý đắc, thanh tịnh tự tại.

Lời người xưa là khuôn vàng thước ngọc và thông qua những câu chuyện trong cuộc đời này chúng ta sẽ có sự chiêm nghiệm. Trừ khi mình không làm, chứ một khi mình đã làm thì sẽ có người biết. Một khi trong mạng đã không có lại cố gắng tìm cầu hay dùng thủ đoạn đoạt lấy thì của cải đó sẽ vẫn tự ra đi. Mấy hôm nay trên báo có đăng việc một người bị mất 170 tỷ trong tài khoản. Còn tài khoản của chúng tôi, trộm mà có muốn vào lấy chắc cũng buồn vì chỉ vừa đủ trả tiền điện, nước hằng tháng.

Xung quanh chúng ta có một số người làm việc rất bình thường nhưng rất chân thành, mọi sự mọi việc không nề hà. Họ nói: ***“Con chỉ biết nghe lời thôi, Thầy bảo sao con làm vậy!”*** Nhìn lại đời sống của họ thì rõ ràng con cái ngoan hiền, nhà cửa, biệt thự, ô tô đều có cả. Đây chính là phước báu. Điểm quan trọng nhất là con cháu ngoan

hiền. Cho nên từ lâu chúng tôi khuyên mọi người rằng việc gì chúng ta làm mà không nhận bằng tiền thì nhận bằng phước báu. Vậy nên nhận tiền hay nhận phước thì tốt hơn.

Hòa Thượng nói trong vòm trời này không sót lọt một hạt bụi nhỏ cho nên trong mạng có thì trước sau gì cũng có còn trong mạng không thì dù có cưỡng cầu cũng không được. Phước báu an bài thì rất là tuyệt vời, chắc thật. Có nhiều người nói với chúng tôi rằng Hệ Thống Khai Minh Đức phát triển rất nhanh và mạnh mẽ. Nhưng nhìn lại thì các Thầy Cô đã tận tâm tận lực, làm việc với tâm chân thành. Những đồng tiền dành để lo thuê mượn cơ sở vật chất đều là đồng tiền sạch. Mọi việc làm đều từ tâm chân thành thì việc làm đó mới tốt cho hiện tại và đời sau.

Chúng tôi ngày nào cũng chăm sóc các vườn rau, hễ trồng giàn thì trồng thêm rau còn hễ có rau tốt thì mau mau cắt để đem tặng. Mọi thứ rau và đậu phụ làm ra hoàn toàn chỉ để cúng dường thì chắc chắn thanh tịnh tự tại. Nếu mang đi bán thì mới mệt mỏi, bán không đủ bù lỗ đầu tư thì sinh phiền não.

Chúng tôi rất thâm khi mỗi lần ăn rau ngoài quán là đau bụng nhưng ăn rau mình trồng thì không sao. Như vậy việc mình cúng dường rau sạch cho mọi người không chỉ lợi ích thiệt thực cho người mà còn cho chính mình. Chúng ta không nên sợ rằng mình suốt ngày lo cho người khác thì ai lo cho mình. Như cụ Hứa Triết từng trả lời cư sĩ Lý Mộc Nguyên rằng: *“Tôi có mặt trong cuộc đời này để phục vụ cho người khác, ông trời sẽ lo cho tôi.”*

Ông trời lo thì chu đáo mọi bề. Ông trời chính là phước báu, một bữa ăn, ngụm nước đều do phước báu. Vậy thì tại sao mình không tích cực tạo phước. Làm lợi ích chúng sanh chính là tạo phước. Từ sáng đến chiều luôn *“vì người lo nghĩ”* là tạo phước. Mình cứ lo nghĩ cho người ta thì đời sống mình tự có sự an bài sắp xếp, tự đong đầy.

Hòa Thượng nói: ***“Ba loại chân thật trên Kinh Vô Lượng Thọ đã nói là Trụ Chân Thật Huệ, Khai Hóa Hiện Thị Chân Thật Chi Tế và Huệ Dĩ Chúng Sanh Chân Thật Chi Lợi đều lưu xuất từ tâm chân thật của chúng ta”***. Tâm chân thật chính là tâm Bồ Đề cũng là tâm giác ngộ, tâm Bồ Đề là tâm phục vụ chúng sanh. Chúng ta cứ chí công vô tư mà hy sinh phụng hiến, làm tất cả mọi việc cần làm với tâm không vương mắc thì sẽ đạt được thanh tịnh tự tại.

Hòa Thượng lúc tại thế đã làm biết bao nhiêu việc cho chúng sanh. Ngài còn biểu pháp đến và đi đều không không. Lúc sắp vãng sanh Ngài vẫn ở nhờ nhà người ta, Ngài nói: *“Đến lúc này tôi chẳng có gì tiếc nuối vì tất cả mọi thứ đều chẳng phải của tôi”*. Nếu chúng ta giống như Ngài, đến và đi như một lữ khách thì thật là thanh tịnh và tự tại.

Hòa Thượng nói: ***“Chính mình phải thường giữ tâm cảnh giác cao độ. Vậy thì tâm viễn ly luân hồi cầu sanh Tịnh Độ mới có thể được đề khởi”***. Tâm cảnh giác cao độ là phải nhìn thấy được rõ tất cả diễn biến của tập khí phiền não của mình, không để

nó khởi hiện hành hay dẫn dắt khởi tâm động niệm và hành động của mình. Nhờ có cảnh giác thì tâm viên ly luân hồi cầu sanh Tịnh Độ mới được đề khởi, nếu không ngày ngày chúng ta sẽ chìm đắm trong sự mong cầu.

Hòa Thượng nói: **“Tu hành thì phải thay đổi khởi tâm động niệm của mình”**. Bắt đầu từ nơi tâm chứ không bắt đầu từ hành vi. Có người công phu hành trì thời khóa rất quyết liệt nhưng trong nội tâm vẫn đầy *“danh vọng lợi dưỡng”* *“tự tư tự lợi”* hưởng thụ *“năm dục sáu trần”*, *“tham sân si mạn”*. Hòa Thượng nói rất đơn giản rằng tu hành chính là thay đổi thói quen. Trước thì tham bậy giờ chỉ biết cúng dường và cho đi.

Hòa Thượng đi mọi nơi thấy nhiều người tu hành chỉ ở trên miệng nên Ngài khuyên dạy rằng: **“Học Phật tu hành không chỉ nói ở trên miệng mà phải làm từ nơi tâm của mình, cũng chính là tẩy trừ tâm thô xấu, cải đổi hành vi của mình như trên Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy”**.

Hằng ngày chúng ta dụng công chính là thay đổi thói quen xấu của mình cho nên Kinh Vô Lượng Thọ nói tẩy trừ tâm thô xấu và cải đổi hành vi của mình. Làm được như vậy thì tự nhiên trí tuệ chân thật của chính mình sẽ hiển lộ.

Hòa Thượng đề cập đến ba loại lợi ích chân thật của việc tu hành là Trụ Chân Thật Huệ, Minh Tâm Kiến Tánh-Khai Hóa Hiện Thị Chân Thật Chi Tế (nghĩa là khai mở trí tuệ chân thật ở nơi chính mình) và Huệ Dĩ Chúng Sanh Chân Thật Chi Lợi (ban cho chúng sanh lợi ích chân thật).

Cụm từ *“Khai Hóa Hiện Thị Chân Thật Chi Tế”* theo Hòa Thượng chính là tích công bồi đức. Những lợi ích mà chúng ta chân thật mang đến cho chúng sanh thì cho dù mình không khởi tâm mong cầu nhưng việc làm chân thật đó lại chính là đang tích công bồi đức. Người xưa từng nói: *“Phước trí tâm khai”* nghĩa là con người mà đầy đủ phước báu thì trí tuệ của người đó tự khai mở. Nhờ vậy, có thể nhận ra rõ ràng các việc sai trái để tránh xa không làm và một khi đảm nhận bất cứ công việc gì thì đều thực hiện một cách sáng suốt, không mơ hồ.

Giải thích về cụm từ *“Huệ Dĩ Chúng Sanh Chân Thật Chi Lợi”*, Hòa Thượng nói: **“Mục tiêu của tu hành của chúng ta là *“thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác”*. Nếu như chúng ta tu ba loại tâm này thì cho dù chúng ta không mong cầu vãng sanh thì những tai nạn ở thế gian này chúng ta đều có thể tránh được”**.

Nói rộng của ba tâm *“thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác”* chính là năm đức: *“Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi”*. Ngày ngày chúng ta khởi tâm động niệm cứ ở năm đức này thì dù chúng ta không vãng sanh nhưng chúng ta có thể tránh khỏi mọi tai nạn.

Nếu chúng ta dụng tâm sai, tâm ngược lại thì không tránh được tai nạn là vì chúng ta đã gieo nhân không tốt. Một ý niệm thiện hay ác khởi lên đều châu biến khắp pháp giới. Vậy tại sao chúng ta không ngày ngày khởi tâm động niệm đều *“vì chúng sanh, vì*

lợi ích tha nhân”? Người làm được như thế là người đại thiện nên chắc chắn sẽ tránh được tai nạn.

Hòa Thượng nói: “**Bên trong có phiền não, bên ngoài có ác duyên. Nội ngoại giao cảm, nhất định sẽ có khổ báo.**” Cho nên học Phật tu hành không chỉ nói trên miệng mà phải hạ công phu từ nơi tâm của mình. Chính là tẩy trừ đi tâm thô xấu, cải đổi hành vi của mình.

Tu hành mà không thay đổi nội tâm, chỉ tập trung tụng kinh, niệm Phật thì cũng chỉ là hình thức. Phật dạy cần tu “*Giới Định Tuệ*”, diệt trừ “*Tham Sân Si*” mà chúng ta vẫn “*Tham*”, chỉ là đổi đổi tượng “*Tham*”. “*Tham*” không được thì “*Sân*”, “*Sân*” khởi lên khiến hành động tạo tác sai lầm thì chính là “*Si*”. Có người “*Sân*” lên rồi thì gây án mạng khiến phải chịu sự trừng phạt của luật pháp. Do vậy, chúng ta ngày ngày phải có tâm cảnh giác cao độ để thay đổi, tự làm mới chính mình theo hướng tích cực để lợi ích cho tha nhân.

Bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta không nên kết oán thù với người vì nghiệp lực của “*tham sân si*” do tâm oán kết sẽ khiến việc tu hành của chúng ta bị chướng ngại. Điểm này ít người biết để đề phòng. Ở thế gian người ta sẵn sàng gây thù kết oán với mọi người xung quanh. Việc làm này chính là tập khí của “*tham sân si*”. Cho nên Hòa Thượng nói dù người ta không tìm mình để trả thù thì chính nghiệp lực của tập khí này sẽ cản trở chúng ta tu hành.

Có một hạng người sợ việc ác nhưng cũng không thích làm việc thiện. Hòa Thượng nói đây cũng là sai lầm. Trong quá khứ nhiều đời, chúng ta đã tạo nhiều nhân ác nên hãy tranh thủ từng phút từng giây tận dụng cơ hội mà làm việc tốt để tích công bồi đức kéo thời gian của cuộc đời trôi qua rất nhanh.

Chúng ta thường nghe câu nói: “*Bóng câu qua cửa sổ*” là chỉ thời gian trôi nhanh như vó ngựa vút qua cửa sổ. Mình tưởng mình còn trẻ, thời gian còn dài nên dằn dụa. Nhưng không! Bỗng chốc mình sẽ thấy mình đã già, hơi cùng sức kiệt, lúc đó tâm có thừa mà sức không đủ. Cho nên Hòa Thượng nói tu hành phải thường phản tỉnh, đề cao cảnh giác để cải đổi sai lầm của chính mình.

Hòa Thượng nói người tu hành mà không hiểu nhân quả thì cũng không biết về tu hành. Một người niệm Phật lâu năm nói với chúng tôi rằng bây giờ phải học *Đệ Tử Quy*, ngày ngày nghe thầy Thái giảng. Chúng tôi liền sách tấn họ rằng nghe như thế vẫn chỉ là “*cuỡi ngựa xem hoa*”. Chúng tôi giới thiệu cho họ phương pháp tu học của chúng ta gồm mỗi tuần học nửa bài, phân tích từng câu từng chữ, rồi xem xét việc làm của mình hằng ngày có tương thích với bài học hay không, còn phải làm bài tập, có báo cáo tâm đắc tu học.

Có người hỏi chúng tôi rằng gạch men in hình trống đồng có lát ở cửa ra vào được không? Chúng tôi nói với họ rằng giấy có chữ khi không dùng nữa còn phải đốt đi,

giếng cạn không còn nước còn không dám bước qua vậy thì hình trống đồng là hình ảnh linh thiêng của dân tộc mà ngày ngày bước lên thì không nên. Trên đây là những ví dụ cho thấy về sự mơ hồ của mỗi chúng ta trong đời sống tu hành.

Thông qua học tập thì chúng ta mới có hiểu biết, mới không mơ hồ cho nên đã từ lâu, đối với chúng tôi, mọi diễn đàn lớn nhỏ, việc lớn việc nhỏ không quan trọng bằng việc học tập. Cho dù ngày mai chúng tôi có đứng trên sân khấu lớn của Trung Tâm Hội Nghị Quốc gia để dẫn chương trình thì buổi học hôm nay đối với chúng tôi quan trọng hơn. Mỗi ngày qua đi, chúng tôi trần trở thấy cuốn sách Tịnh Không Pháp Ngữ đang mỏng dần, vậy sẽ học gì tiếp theo đây? Cho nên chúng ta cùng phải xét xem tâm mong cầu học tập để liễu thoát sinh tử của chúng ta đang ở mức độ nào.

Hiện tại cứ hơn 3 giờ sáng là chúng tôi đã tỉnh giấc và không ngủ được tiếp nữa. Điều này cho thấy tập khí ham ngủ là thói quen, có thể thay đổi được. Máy ngày nay chúng tôi đang luyện viết chữ Hán, chuẩn bị giới thiệu với mọi người môn thư pháp này. Càng luyện thì càng bén vì thế việc trải sự luyện tâm giúp chúng ta có năng lực ở mọi phương diện nhằm làm lợi ích cho chúng sanh.

Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta rằng nếu không tường tận thế nào là nhân là quả thì không biết sai lầm của mình để sám hối, thay đổi, tự làm mới. Hòa Thượng kể rằng có lần Ngài vừa đi giảng pháp ở nước ngoài và trở về thăm lão sư Lý Bình Nam thì lão sư mạnh mẽ nói với Hòa Thượng là: “*Ông phải tin Phật*”. Hòa Thượng cũng sững người vì Ngài đã học Phật được mười mấy năm và bây giờ còn đi giảng Kinh thuyết pháp nhiều nơi mà sư phụ vẫn thẳng thắn nói như vậy.

Đây là điểm chúng ta phải phản tỉnh. Chúng ta tin Phật chưa? Ở mức độ nào, hai hay 20 hay 40 phần trăm?

Hòa Thượng nói khởi tâm động niệm của chúng ta không phải chịu trách nhiệm với người khác nhưng phải gánh vác trách nhiệm đối với chính mình. Nếu như chúng ta vẫn không chịu phát tâm tu thiện tích đức, phát tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ thì đời này qua đi rất nhanh, e rằng chúng ta lại phải rơi vào trong luân hồi chịu khổ nhiều kiếp. Đây là lời dạy của bậc đại thiện tri thức, ngày ngày nhắc nhở chúng ta luôn phản tỉnh, không được một phút giây nào chểnh mảng.

Thời gian đi nhanh như thoi đưa, như bóng ngựa vút qua cửa sổ, sự vô thường đến rất nhanh cho nên chúng ta không có dư thời gian để chểnh mảng. Trong Pháp Bảo Đàn Kinh, Lục Tổ Huệ Năng nói : “*Nhược chân tu đạo nhân, bất kiến thế gian quá*” - Thời gian chúng ta công phu kiểm điểm chính mình không có đủ thì làm sao còn có thể nhìn lỗi thế gian. Mọi sự mọi việc ngoài mình ra gọi là thế gian.

Hòa Thượng nói người có trí tuệ thì nhận biết rõ ràng chân tướng sự thật của tất cả mọi việc và một khi đã thấy rõ chân tướng rằng tất cả đều là giả thì chỉ có một sinh lộ duy nhất để chúng ta dụng tâm là niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!